

váno mimo spor nebo ve sporu. Byl-li již spor zahájen, není vhodno, žalobu odmítati, nýbrž dlužno sporné řízení přerušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V ohledu formálním sluší podotknouti, že nebylo třeba, usnesení prvního soudu zrušovati, nýbrž že mělo býti změněno v tom smyslu, že se námitka nepřipustnosti pořadu práva zamítá, což měl rekursní soud podle svého odůvodnění patrně na mysli. Ve věci samé není dovolací rekurs odůvodněn. Z ustanovení § 25 zákona o ochr. náj. vyplývá, že i zvýšené nájemné může býti vymáháno žalobou a nařizuje toto ustanovení, že řízení má býti přerušeno, je-li spornou otázka, zda jest zvýšení nájemného podle zákona o ochraně nájemníků přípustno. Poněvadž jest možným případ, že tato otázka vůbec spornou se nestane, což bude teprve věcí přednesu stran ve sporu, a že budou sporny jen otázky, o nichž nesporný soud rozhodovati nebude, není příčiny, by byla již napřed žalobci zabráňována cesta sporu. Námitka nepřipustnosti pořadu práva není proto odůvodněna.

Čís. 1990.

Zrušil-li odvolací soud sám od sebe pro zmatečnost rozsudek okresního soudu i s předchozím řízením a odmítl žalobu, poněvadž patřila k výlučné příslušnosti soudu sborového, nemá místa § 45 j. n., nýbrž dojde na ustanovení § 519 čís. 2 j. n.

Pro spor děda (báby), jímž domáhá se na vnuku (vnučce) plnění výživného, jest výlučně příslušným sborový soud první stolice (§ 50 čís. 3 j. n.).

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1272/22.)

O žalobě, jíž domáhala se bába na vnučce placení slušného výživného, rozhodl dovolaný okresní soud věcně. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu pro věcnou nepřipustnost okresního soudu. D ů v o d y: Žalobkyně domáhá se jako bába z mateřské strany na žalované, jako své vnučce, placení slušné výživy dle § 154 obč. zák. Žaloba ve své konečné prosbě jako důvod nároku výslovně uvádí ustanovení § 154 obč. zák. a není tudíž pochyby, že žaloba tato patří mezi žaloby, které zakládají se v poměru rodičů k jejich potomstvu a nejsou tudíž spory čistě majetkovými. Takovéto spory patří však dle § 50 čís. 3 j. n. bez ohledu na hodnotu předmětu sporu na soudy sborové a není při nich dle § 104 j. n. přípustnou prorogace. Citovaný § 50 čís. 3 j. n. mluví o »rodičích« a »dětech«, ale vzhledem k § 42 obč. zák. není pochyby že se předpis tento vztahuje i na spory o slušnou výživu mezi dědem (bábou) s jedné, a vnuky s druhé strany. Trpí tedy rozsudek i řízení jemu předcházevší zmatkem dle § 477 čís. 3 c. ř. s. i bylo je proto dle §§ 477 a 488 c. ř. s. jako zmatečné zrušiti a zároveň žalobu pro věcnou nepřipustnost okresního soudu odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Především zabýváti se dlužno otázkou, zda rekurs je přípustným. K otázce té jest přisvědčiti. Jde tu o usnesení odvolacího soudu v odvolacím řízení dle § 519 čís. 2 c. ř. s. i když v odůvodnění uvádí odvolací soud, že dle § 50 čís. 3 j. n. jest příslušným sborový soud. To nelze považovati za rozhodnutí, jaké má na mysli § 45 j. n., nedostáváť se tu odpůrcovy námitky, kterouž se příslušnosti dovolávaného soudu brání a kterouž toto ustanovení předpokládá, (arg. »Entscheidungen«), takže nelze § 45 j. n. na tento případ použití a zbývá jedině § 519 čís. 2 c. ř. s. Odvolací soud vyslovuje zmatečnost rozsudku i předcházejícího řízení a žalobu pro věcnou nepřislušnost odmítá, čímž jest splněna podmínka § 519 čís. 2 a jest tudíž rekurs přípustným. Názoru stěžovatelky, že v tomto sporu jde o poměr ryze majetkový, sdíleti nelze, a poukazuje se v té příčině na odůvodnění rekursního soudu, jež vývody rekursu není nikterak oslabeno, a dodává se toto: Stěžovatelka sama uvádí, že šlo v tomto sporu o placení výživného a tím již svůj názor, že šlo o poměr čistě peněžitý, sama podvrací. Jde-li o placení výživného, jest se v prvé řadě zabývati otázkou, zda osoba, od níž se toto plnění požaduje, jest k němu zavázána a musí býti tento její závazek úplně nepochybným, po zákonu zjištěným. Teprve, stane-li se tak, jde o výši výživného. Z toho jest zřejmo, že předmětem sporu jest zjištění povinnosti, že tu tedy nejde o čistě majetkově právní spor z poměru rodičů a dětí (ve smyslu § 42 obč. zák.). Vzhledem k tomu pak, že úpravu takových poměrů nelze vyřídit v nesporném řízení, jest dle § 50 čís. 3 j. n. příslušným výlučně soud sborový. Jelikož pak jde o výlučnou pravomoc, nelze se v tomto případě vzhledem na § 104 j. n. jiné pravomoci podrobiti a proto právem rekursní soud posavadní řízení před okresním soudem zahájené a vedené po rozumu § 477 čís. 3 a 478 odstavec první c. ř. s. jako zmatečné zrušil a žalobu odmítl.

Čís. 1991.

Nejde o věc nepatrnou, byla-li po zaplacení zažalované pohledávky obmezena prosba žalobní na útraty 100 Kč převyšující.

Není třeba, by již v žalobě byla listinně prokázána též plná moc zmocněnce ku dohodě o příslušnosti.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1273/22.)

Kupní smlouvu uzavřel žalovaný kupitel tím způsobem, že odevzdal svému synu formulář kupní smlouvy, opatřený razítkem kupitelovým a doložkou: »Obě strany podrobují se ve sporech příslušnosti okresního soudu v Teplicích«, syn pak formulář doplnil a jménem otce podepsal. Žalobu o zaplacení kupní ceny, obmezenou později na útraty, podal prodávatel u okresního soudu v Teplicích. Námitce místní nepřislušnosti soud prvního stupně vyhověl a žalobu odmítl, maje za to, že pouze procesní plná moc opravňuje ku dohodě o příslušnosti. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Nelze o tom pochybovati, že žalovaný splnomocnil svého syna k uzavření smlouvy dle obsahu